

23è Premi de
narrativa curta
per Internet Tinet
(Premis Literaris
Ciutat de Tarragona
2019-2020)

Els Nigrants i altres contes

E. Martínez • D. Vargas • R. Sunyer
E. Cotes • G. de Castro • S. Díaz
G. Argimon • E. Casanovas • G. Illa
T. Guilluz • A. Romanyà • N. Naval
J. Altimiras • T. Barba

Col·lecció Narrativa - 99

ELS NIGRANTS i altres contes

23è Premi de narrativa curta per Internet Tinet
(Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2019-2020)

Cossetània
 EDICIONS

Aquest llibre recull el conte premiat en el
23è Premi de narrativa curta per Internet Tinet
(Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2019-2020)
i una selecció dels millors relats que s'hi van presentar.

El premi Tinet l'organitzen i el convoquen
l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès
i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona.

Van integrar el jurat de la vint-i-tresena edició:
Teresa Colom, Alba Dalmau, Lurdes Malgrat, Xavier Mas
Craviotto, Albert Ventura i Amadeu Roig, com a secretari.

Primera edició: octubre del 2020

© dels textos: els autors

© d'aquesta edició:

9 Grup Editorial

Cossetània Edicions

C. de la Violeta, 6 • 43800 Valls

Tel. 977 60 25 91

cossetania@cossetania.com

www.cossetania.com

Disseny i composició: 3 x Tres

Impressió: Romanyà-Valls, SA

ISBN: 978-84-9034-986-1

DL T 510-2020

ÍNDIX

Els Nigrants.....	5
<i>Eloy Martínez Simón</i>	
Els jardins.....	13
<i>Daniel Vargas Vargas</i>	
Amics desiguals	19
<i>Roger Sunyer i Tacher</i>	
Auxili!	25
<i>Edgar Cotes i Argelich</i>	
El límit dels mapes	29
<i>Glòria de Castro Pascual</i>	
El llop i l'arròs caldós	35
<i>Santiago Díaz i Cano</i>	

El segon amor.....	41
<i>Georgina Argimon Maza</i>	
La conspiració de la <i>Blatta orientalis</i>	47
<i>Enric Casanovas Beltran</i>	
La mort d'Utopia	55
<i>Guifré Illa Bachs</i>	
Perfum de terra.....	61
<i>Teresa Guiluz i Vidal</i>	
Reflexos.....	67
<i>Alba Romanyà Serrasolsas</i>	
Confessions	75
<i>Núria Naval Bonet</i>	
La Bartleby.....	81
<i>Joan Altimiras Ruiz</i>	
L'últim tren	89
<i>Teresa Barba Martí</i>	

ELS NIGRANTS

Eloy Martínez Simón

GUANYADOR DEL 23è PREMI DE NARRATIVA CURTA
PER INTERNET TINET

Ara fa una estona, mentre sopàvem, he preguntat al papa i a la mama si ells han vist mai un Nigrant. Sé que no ho hauria d'haver fet, perquè la mama sempre em diu que no pensi en els monstres, que serà pitjor, i molt menys abans d'anar a dormir, però jo mai n'he vist un i tinc molta curiositat per saber com són. Així que ho he preguntat de totes maneres. De seguida s'ha fet un silenci tens a taula. La mama ha fet veure que no sabia de què parlava, però el papa ha posat aquella cara tan seriosa que fa quan està trist o emprenyat, que jo mai sé del cert si és una o és l'altra, però totes dues em fan una mica de por i em posen trist a mi també. Aleshores, el papa ha abaixat la mirada, com si es mirés molt fixament el seu tros de xai, i no ha dit res durant la resta del sopar.

És clar, els papes, com tothom a la ciutat, deuen estar molt preocupats pels Nigrants. Fa temps que tothom té por, encara que no hi ha gaire gent que s'atreveixi a parlar-ne en veu alta. Jo de vegades somio que un Nigrant entra a casa i em mira des del fons del passadís. Mai

aconsegueixo veure'l bé, però sento el soroll que fa l'aire quan entra i surt per les seves brànquies de tauró, i noto la seva pudor de mar, que és com la pudor que fan les barques velles del port, les que estan plenes d'algues, que són com plantes del mar, i on un cop vaig trobar un peix que estava molt quiet i trist, i ara crec que potser estava matat, com el meu iaio del Barça. Noto la pudor de mar i veig com la seva ombra allargada s'apropa a poc a poc cap a mi fent un soroll molt suau, com quan el gat de la veïna Nuri es fica al balcó de casa i juga entre les plantes. I per això m'agradaria preguntar al papa i a la mama si els Nigrants són una mica com el gat de la veïna Nuri, però jo crec que no, perquè el gat de la veïna Nuri és molt guapo i no fa por, encara que una vegada em va esgarrapar i em va sortir una mica de sang i vaig plorar molt, però la veïna Nuri em va explicar que és un animal, i els animals quan juguen de vegades fan mal però no volen ser dolents. A més, tampoc els ho puc preguntar, perquè crec que a casa meva està prohibit parlar dels Nigrants, tot i que mai m'ho han dit així.

Dilluns passat una dona que l'Arnau diu que és com la reina de la ciutat (però jo l'he vist a la tele i la veritat és que no porta corona, tot i que potser les reines de les ciutats no porten corona, perquè jo sé que l'Arnau mai em diria cap mentida) va dir que havíem d'anar amb molt de compte i que seria millor que ningú sortís de casa quan fos fosc. També va dir que aviat posarien més mesures de seguretat. Potser vol dir que posaran més senyors policies, i això que ara, pel carrer, hi ha molts més senyors policies que abans. Vull dir que, per exemple, abans, quan feia primer, només em trobava dos senyors policies en el camí al col·le, i un

que duia un bigoti molt graciós sempre em deia hola i somreia. I ara, que faig segon, en trobo deu o vint, i la veritat és que cap diu hola ni somriu (el senyor del bigoti graciós ja no hi és). Suposo que ells també deuen tenir una mica de por dels Nigrants, encara que a l'hora de la veritat no tindran por, perquè la reina diu que els senyors policies ens protegiran dels Nigrants, i estic segur que la reina de la ciutat no pot dir mentides.

El primer cop que vaig sentir a parlar dels Nigrants va ser a la tele. L'home guapo de la tele va dir que dos Nigrants havien fet mal a un iaio i el iaio s'havia posat molt malalt i ara era a l'hospital. Però no vull dir el meu iaio, que no viu en aquesta ciutat, sinó el iaio d'algú altre que no conec. Després, un dia, mentre em tallaven els cabells a la perruqueria del senyor Pepet, que és un senyor amb un nom molt graciós però jo mai ric perquè la mama diu que seria lleig això, vaig sentir a uns senyors que no sé si també tenien un nom graciós o no, perquè no els conec, que deien que uns Nigrants havien tornat a matar una persona. I això de matar és com posar-se tan i tan malalt que ja no et pots moure mai més, ni jugar ni parlar ni tan sols obrir els ulls, i és com si el teu cap anés a un altre lloc. Jo ho sé perquè al meu iaio li va passar, vull dir el iaio que em va regalar la bufanda del Barça i que, quan plovia, sempre deia allò tan difícil de "plou poc, però pel poc que plou, plou prou", que a mi em feia molta gràcia i un dia m'ho va ensenyar a dir.

La veritat és que jo al principi no sabia si els Nigrants eren animals, com els lleons o els gossos, o si eren monstres, com els dracs dolents (perquè he vist una pel·lícula on també hi ha dracs bons, i aquests no deuen ser monstres)

o els monstres verds d'aquell malson que vaig tenir una vegada. Va ser el David, el noi gran que a vegades em trobo a l'autobús, qui em va explicar que els Nigrants eren uns monstres molt dolents i molt perillosos.

M'ho va dir un dia que me'l vaig trobar a l'autobús i duia a la cara un blau molt gran, com aquell cop que vaig caure amb el patinet. Jo li vaig preguntar si ell també havia caigut, i ell em va dir, fluixet, que havien sigut uns putos Nigrants, que l'havien atacat. Putos és com dir molt dolents, i el papa a vegades ho diu quan s'emprenya molt, però després demana perdó perquè és una cosa per dir a gent molt i molt dolenta, i només quan estàs molt emprenyat. Aleshores, jo li vaig preguntar al David si els Nigrants eren monstres, i ell es va posar a riure perquè devia pensar que jo era molt ximplet per no saber què eren els Nigrants, quan tothom en parlava a la tele i a tot arreu. Però després es va posar molt seriós, i em va dir que sí, que eren uns monstres molt dolents i perillosos, que fan pudor i ataquen en grup; i per culpa dels Nigrants el seu papa i la seva mama ja no el deixaven sortir de casa quan era fosc. També em va dir que venien de més enllà del mar, i jo ja sabia que a l'altre costat del mar, encara que no les vegis, hi ha ciutats com la nostra, tot i que més petites i menys guapes, perquè m'ho va dir una vegada la mama. Així que vaig suposar que deuen tenir aletes i brànquies com els taurons d'aquell documental que vaig veure una vegada, perquè si no, no podrien nedar i creuar el mar, que és molt gran. I ell va dir que sí, i quan li anava a preguntar si eren com els taurons, ja no em va poder respondre perquè ell havia de baixar en aquella parada.

Des d'aleshores, penso que deuen ser com taurons però que caminen i respiren fora de l'aigua perquè, si no, no podrien viure a la ciutat. I tot i que em fan molta por, també m'agradaria veure'n un. No entenc per què jo no n'he vist cap, si el papa de l'Arnau diu que n'hi ha moltíssims, i que aviat n'hi haurà tants que ja no cabrà la gent a la ciutat i les persones hauran de marxar a una altra banda, encara que elles hi eren primer i això és injust, que és com una manera de dir dolent.

Un dia la mama i jo estàvem mirant la tele, i a la tele va sortir un home molt emprenyat que deia que tres Nigrants li havien fet una cosa dolenta, però no vaig entendre quina. Jo vaig aprofitar el moment i vaig preguntar a la mama si els Nigrants eren com els taurons del documental, que ella l'havia vist amb mi. Ella es va posar molt trista i crec que també es va emprenyar una mica perquè no li agrada que parli de coses lletges i que fan por. Quan era més petit, a les nits tenia por i no volia dormir sol perquè, si tancava els ulls, me'n recordava d'uns monstres verds molt lletjos i molt dolents que sortien en un malson que vaig tenir, que és com una mentida dolenta que algú et fa mentre dorms, encara que sembla de veritat. I ella sempre deia que jo no havia de parlar dels monstres, perquè llavors me'n recordaria i tindria més por. I és per això que la mama no va voler parlar dels Nigrants i, a partir d'aquell moment, em va prohibir veure més l'home guapo de la tele, i ara només em deixa veure els dibuixos, i a més es guarda el comandament a la butxaca per assegurar-se que no canvio de canal, tot i que jo mai ho faria després que ella m'hagi dit que no em deixa, i ella ja ho sap, això.

Com que sé que el papa i la mama no volen parlar dels Nigrants, vaig pensar que potser li ho podria preguntar a l'home dels coloms. L'home dels coloms és un home que li dic així perquè ven menjar per a coloms al parc on vaig a jugar a les tardes, i per això sempre està envoltat de coloms, però no és el seu nom de veritat, que no el sé perquè mai me l'ha dit. L'home dels coloms és molt simpàtic, sempre parla amb mi i a vegades em regala una mica de menjar per a coloms, perquè la mama mai no em vol donar diners perquè l'hi compri. Primer ho vaig pensar i després un dia l'hi vaig dir, li vaig preguntar si ell havia vist mai un Nigrant. L'home dels coloms va fer una cosa molt graciosa que de vegades fa amb les celles, i després es va posar molt seriós, com si volgués fer-me un ensurt, i em va dir que ell era un Nigrant. Jo no m'ho vaig creure perquè l'home dels coloms és molt divertit quan parla i fa moltes bromes, que són com mentides bones, i un dia m'havia dit que ell era un colom i tots els altres coloms eren els seus germans, i jo sé que això era una mentida bona, perquè va ser molt divertida i vaig riure molt. A més, els Nigrants són dolents, i l'home dels coloms no ho és, encara que una vegada un dels coloms que ell diu que són els seus germans em va fer un ensurt i vaig plorar una mica, però això no va ser culpa seva. De totes maneres, vaig recordar el que havia dit la reina de la ciutat, i per si de cas no he tornat a parlar amb ell. A més, ara ja no vaig al parc perquè em fa por. I no em fa por pels coloms, sinó perquè l'Arnau, que a les tardes sempre ve amb mi al parc, em va dir que ell ja no hi aniria més perquè la seva mama li havia dit que allà hi havia molts Nigrants i era perillós. Llavors, potser l'home dels coloms sí que és un Nigrant; potser el David s'equivocava i

els Nigrants no semblen taurons ni fan pudor ni hi ha cap manera de saber si algú és un Nigrant o no ho és, perquè jo anava al parc cada dia i mai he vist algú i he pensat que era un Nigrant. Però no vull pensar més en això, perquè si fos així, ja no podria saber qui és un Nigrant i qui no, i aleshores la meua profe que es diu Rosa, l'home simpàtic del forn de pa, l'Arnau o fins i tot la mama podrien ser Nigrants i jo no ho sabria. I això no ho vull pensar perquè em fa molta por i em poso molt trist.

Després vaig pensar que segurament estaven amagats. I la veritat és que al parc hi ha molts matolls, que són com plantes lletges perquè no tenen flors, i alguna vegada havia vist que es movien i havia pensat que seria un gat com el de la veïna Nuri, que li agrada jugar entre les plantes, però ara crec que devien ser Nigrants amagats. També vaig pensar que potser s'amaguen a les clavegueres, que és com una altra ciutat que hi ha a sota de la nostra i que sempre m'ha fet molta por, i per això ara sempre passo corrents per davant les clavegueres (vull dir les portes de la ciutat de sota, que són als nostres carrers i estan tancades perquè no s'escapin els Nigrants). I algun cop, mentre passava corrents, m'ha semblat escoltar el soroll que fa el Nigrant del meu somni quan l'aire entra i surt per les seves brànquies de tauró, i que és una mica com el soroll que feia el meu iaio del Barça una mica abans d'estar matat.

Fa uns dies vaig sentir a un home de l'autobús que deia que uns senyors policies havien matat uns Nigrants. Pel carrer i al col·le tothom en parlava, i tothom estava molt content però no ho deien en veu alta ni ho celebraven com quan el Barça guanya un partit, perquè devien tenir por que algun Nigrant els sentís i es vengés. De fet, des que els

senyors policies van matar els Nigrants el papa i la mama tenen molta por. Jo crec que potser pensen que els Nigrants es venjaran pel que ha passat, i ens atacaran o ens robaran la tele. A mi em fa por que el papa i la mama estiguin tan espantats, perquè només els he vist plorar quan va morir el iaio que deia “plou poc, però pel poc que plou, plou prou”, i això em va posar molt trist perquè fins aleshores jo pensava que el papa i la mama no podien plorar. A més, em preocupa trobar-me un Nigrant i no adonar-me’n fins que sigui massa tard, perquè encara no m’ha dit ningú com són, i només sé que potser tenen aletes i brànquies, però d’això tampoc n’estic segur.

Però ara ja no tinc tanta por, perquè ahir el papa i la mama em van explicar que aviat anirem a viure a una altra ciutat. Diuen que aquesta ciutat és perillosa i no volen que ens passi res dolent a mi o al Walid, que és el meu germà però encara no el conec perquè està dins la panxa de la mama, que ara és molt grossa i rodoneta perquè hi pugui caber el Walid. Això m’ha posat una mica trist perquè trobaré a faltar l’Arnau i perquè aquesta ciutat m’agrada, però n’estic segur que a la ciutat on anem no hi haurà Nigrants i això em deixa més tranquil.

ELS JARDINETS

Daniel Vargas Vargas

MENCIÓ ESPECIAL DINS EL 23è PREMI DE NARRATIVA CURTA
PER INTERNET TINET

A Joaquín Maristany del Rayo

Justament quan uns quants veïns vam començar a pensar que calia fixar el nom de la nostra comunitat, ens vam adonar que en alguns dels jardinetes de les nostres places havia aparegut gent estranya.

Gràcies a una especial habilitat urbanística, tots els edificis del nostre districte estan orientats, per almenys una de les seves façanes, cap als nostres parcs, els quals, amb el pas dels anys, han adquirit un aspecte majestuositat civilitzat. I tanmateix, quan semblàvem més conscients del grau artístic i ètic dels nostres museus florals, van aparèixer del no-res uns éssers imprevistos.

Descriure l'aspecte d'aquests éssers és una tasca de gran dificultat poètica. Per això, alguns van jugar la carta de l'estranyament absolut, i van reforçar la creença en un hiatus biològic, però per alguna raó —entre elles es podria incloure el descrèdit de la ciència— es va abandonar aquesta drecera. En efecte, la temptació de trobar una diferència en la forma del cap o en la disposició de les extremitats no va resistir les escomeses de la realitat.

Després, tot i descartades aquestes puerilitats classificatòries, altres es van fixar en l'aspecte epidèrmic d'aquella gent, i van provar de copsar la fragilitat aparent dels seus braços eixuts, com de pergamí cremat, i l'angulositat de les seves faccions, incompatibles amb la lleugeresa de l'educació. Però, a l'últim, l'únic resum físic acceptable consistia a afegir que sobtava d'antuvi una cridanera lletjor.

Calia doncs buscar un altre sender. Amb el benentès que l'estranyesa d'aquella gent no era no humana, potser, van pensar llavors alguns, el seu capteniment era diferent. A primer cop d'ull, segons alguns informadors que deien que els tenien clissats i estudiats, aquella gent era impulsiva, irascible i venjativa.

Altrament, nosaltres vam continuar amb la nostra tasca fundacional, col·locant els distintius del nostre nom en tots els carrers, parcs i jardins del districte. Però, curiosament, com més avançàvem en el nostre propòsit, més creixia la quantitat de gent estranya que trepitjava matusserament els caminets dels nostres jardins.

Mentre es plantejaven solucions erudites a aquest problema sobrevingut, el malestar va augmentar. La presència constant, creixent i concentrada d'aquells éssers desancorats feia emmalaltir els nostres veïns, és a dir, feia apujar el convenciment que aquella situació posava en risc la salut dels nostres jardins. Els experts van començar a mesurar una distància que podríem anomenar estètica respecte de nosaltres: ells, els altres, tenien un aspecte obscur, opac, inharmònic.

A causa d'aquesta disjunció idiosincràtica, es va plantejar la possibilitat de l'expulsió. Aquesta alternativa no

s'adeia, és clar, amb el nostre tarannà ancestral. I a més calia tenir present variables de caràcter geopolític: qui podia assegurar que aquelles onades de gent imprevisible no tinguessin el seu origen en una regió poderosa, almenys atenent a la marea de criatures que havia provocat?

Amb tot, el probable consens es va esquarterar davant del dubte que clivella tots els sentiments de puresa: i si ja s'havia produït una infiltració incurable? I si la presència d'aquella gentussa era prou extensa, o prou antiga, i ara ja era impossible destriar el gra de la palla? I si la mescla de palla i de fang havia format una tova inservible?

Sorprenentment, després d'un curt període de temps, alguns d'aquells éssers, si bé eren pocs, havien après la llengua, i n'imitaven l'accent. També semblaven copiar les tradicions més nostrades. Alguns, des del punt de vista ideològic, eren més perseverants que molts dels nostres activistes més il·lustres.

En aquest sentit, era molt difícil aturar la incursió social de persones que de manera previsible pertanyien a aquest món estrany. Evidentment, parlar d'ascensió era una cosa molt més difícil, però davant d'aquest fet inevitable —atesa la nostra tradicional liberalitat— vam concentrar els nostres esforços en protegir el pinyol polític. Si no teníem força per expulsar, esperàvem tenir-ne per convèncer, i vam decidir mantenir, sobretot de cara al futur, el control de les institucions del districte en persones de reconeguda antiguitat comunal.

I malgrat això, què havíem de fer, si la desaparició del problema semblava impossible? Si potser ja estàvem contaminats de petits detalls deslegitimadors? L'existència de fills mestissos ja era ben certa, tant com la dificultat d'identificar-los i de determinar quina meitat era aliena a nosaltres.

Així, doncs, algunes veus van rumiar que calia assimilar aquells éssers estranys. Si havien de quedar-s'hi, més enllà d'escadusseres iniciatives individuals, el millor era oferir-los casa nostra, ensenyar-los a vestir com nosaltres, ajudar-los a pensar com nosaltres. El punt fort d'aquesta doctrina consistia a mirar aquesta gent com a portadora d'un dèficit històric, tal vegada cultural, com si s'haguessin saltat algun episodi fonamental del passat: les seves dificultats per fer-se entendre i el seu caràcter irascible ho demostraven. Era evident que el nostre tarannà, secularment pacífic, contrastava amb els rampells violents d'aquella gent. Amb tot, calia fer l'esforç caritatiu d'integrar aquella massa de crits, de malalties i d'estrips en el camí de la civilització.

No hi va faltar qui va dir que això era improbable. A més, les conseqüències d'aquesta assimilació serien desastroses per a la comunitat, perquè significaven un canvi radical per a la nostra idiosincràsia, per als nostres costums, i per a la nostra escala de valors. Si una cultura és una manera d'ordenar el jardí, era obvi que els nostres s'estaven pansint.

El cas és que, mentre la immersió d'aquella gent rara va ser implementada amb l'ajuda de modistes, de logopedes i de metges, veus dissidents van proposar una nova sortida, potser perquè s'havien esgotat les forces per assimilar, o potser perquè es feia notar que els resultats no eren els esperats. En efecte, els fills d'aquella gent continuaven essent força extravagants. Semblaven més interessats en heretar els llocs de treball, les cases barates i els bars de reunió dels seus progenitors que en palesar un entortolligament amb el corrent profund de la nostra història.

Fet i fet, alguns experts socials van provar de fer entendre que en realitat tots érem originàriament gent estranya, tot i que uns n'eren més que d'altres. Potser per aquest motiu hi va haver estudiosos que van insinuar que aquells éssers no eren tan distants, que tal vegada ja haguessin format part del nostre passat, i que ho haguéssim oblidat. Altres van proposar la relectura dels arxius, o una revisió aleatòria dels arbres genealògics. Aquesta feina, però, va ser considerada supèrflua, àdhuc antipatriòtica, i va ser oblidada.

Al capdavall, alguns veïns es van empipar, perquè la distància entre nosaltres i ells va començar a fer-se massa prima, cronològica i discutible. Potser per això mateix va ser un oriünd d'aquella gent, prou ben assimilat, que va assenyalar que ja n'hi havia prou d'alletar com a ciutadans persones amants de la quincalla, de les camises obertes i d'una llengua plena de barbarismes.

El meu barri està parcialment unit a la ciutat a través d'un riu. El meu pare diu que hem oblidat que per les seves aigües i pels seus ponts va passar gent per instal·lar-se a l'altra banda. Ben mirat, moltes persones continuen travessant el riu, dia rere dia, d'una banda a l'altra.

En qualsevol cas, el meu pare —o potser va ser mare, no me'n recordo exactament— va pujar fa uns dies als turons que voregen uns dels nostres parcs, i va veure que a causa de les darreres pluges el cabal del riu havia augmentat moltíssim. Diuen que això ja ha passat altres vegades. I que llavors el riu es desvia, gira dret cap a la rambla que divideix el barri, i se'n du tot el que troba al davant, ja siguin barraques o jardinets, amb totes les plaques comunitàries que hi pengen.